

Mysleli jsme si, že jde o pracovní nasazení ke sklizni

FRANZ MÜLLER Z KADANĚ

Narodil jsem se dne 21. února 1928 v obci Pětipsy (Fünfhunden) v Doupovském pohoří u Kadaně. Zde jsem také žil na konci války¹. Byl jsem zatčen 2. srpna 1945, v den podepsání Postupimské dohody. Všichni mladiství se tehdy museli v poledne přihlásit na národním výboru. Netušili jsme, co nás čeká a tak jsme tuto vyhlášku všichni uposlechli, neboť jsme si mysleli, že jde o pracovní výzvu na žně. Když jsme tam přišli a uviděli české vojáky, tak jsme se obávali nejhoršího. Bylo nás asi patnáct, všechny nás bez jakéhokoliv obvinění začali mlátit. Museli jsme stát v pozoru s připáženými rukama. Křičeli na nás, že jsme Hitlerova mládež a začali nás mlátit kabely a bičí. Když jsme měli opuchlé ruce a krvavé tváře, tak se nám ještě pokoušeli kapesními noži odřezat vlasy. Z této skupiny byli ještě vybráni čtyři hoši, s kterými měli další úmysly. K těm jsem patřil také já.

Venku na ulici stál vůz, ke kterému byly zapražené koně, a ve kterém seděli Češi s odjištěnými samopaly. Museli jsme se postavit po obou stranách tohoto vozu a s poznámkou, že toto je sport, jsme běželi přes vesnici směrem do Kadaně. V obci Weinern (Vinařov), která byla již obsazena českou armádou, jsme se zastavili na národním výboru. Rodičům Kurta Ritze, který byl také mezi námi, se podařilo antifašistickým potvrzením dosáhnout propuštění jejich syna, takže jsme zbyli již jenom tři, když jsme přišli do kasáren v Kadani. Zde bylo mnoho českých vojáků, kteří nás znovu mlátili. Potom nás zavřeli, po jednom, do cely.

Příští den bylo střídání stráže. Jeden Čech, který byl při pohledu na nás otřesený, nás dovedl k nějakému vodovodu, abychom se mohli omýt od krve. Dal nám hrnek kávy a kousek chleba. To bylo první jídlo, které jsme dostali. Večer jsme dostali stejnou porci a v poledne slabou polévku, ve které plavalo několik kousků zeleniny. To byla naše denní strava.

Byli jsme v místnosti v přízemí, s okny na silnici. Spali jsme na holé podlaze, která byla bohudíky ze dřeva. Pro naši nutnou potřebu stál v rohu k dispozici kbelík. V příštích dnech se místnost zaplnila dalšími mladistvými. Skrze okno do ulice nám ve dne i v noci nadávali čeští civilisté do německých prasat a kurev, a také na nás plivali oknem. Když se objevila u dveří stráž, tak jsme museli stát všichni v pozoru a někdo musel podat hlášení. Jelikož jsem uměl trochu česky, tak padl tento úkol na mě. Text hlášení mi byl předepsán. Musel jsem nejdříve nahlásit, kolik německých sviní je přítomno, a že z nich jsem největší svině já sám. Později se to změnilo a z Hitlerovy mládeže a německých sviní jsme byli náhle werwolfkurvy. A tak jsem musel

hlásit: „Hlásím, že zde jsou werwolfské kurvy a já jsem hlavní werwolfská kurva“. Od této doby nás považovali za Werwolfy a prostě bestie a byli jsme zařazeni jako zvláště nebezpeční, hned po členech SS, pokud tito ještě byli živí. Členové SS museli každé dopoledne pochodovat na kasárenském dvoře až do upadnutí. My jsme museli maširovat za nimi, nebo lézt po břiše, a přitom nás bičovali po zádech. Naše záda již měla skoro všechny barvy. K tomu si vymysleli ještě různá zvláštní sadistická speciální zacházení. Následně jsme ještě za toto mučení museli svým trýznitelům poděkovat.

Denně přicházeli další mladiství z různých obcí našeho kraje. Také jedna skupina z Podbořan, která nám vyprávěla hrozné věci. Mezi novými byl také Franz Runtsch z Radonic. Protože uměl velice dobře česky, stal se z něho náš tlumočník.

Přišla neděle, když se ve dveřích objevil český důstojník v perfektní uniformě a s aktovkou v podpaží. Když jsem mu podal hlášení, tak mi rozkázal, abych vyšel ven k výsledku. Výslech se konal v jedné speciálně zařízené místnosti. U stolu seděli dva nebo tři důstojníci, kteří byli odpovědní za výslech a jeden zapisovatel u psacího stroje. Bylo zde též mlátící komando sestávající ze tří vojáků. První otázka zněla: *Kdy jsi vstoupil do HJ?* Jelikož jsem si na takové nepodstatné věci a datum nemohl vzpomenout, tak jsem se zamyslel. Okamžitě padla poznámka – *Ta svině nám chce lhát* – načež jsem se musel svléknout do naha a lehnout si na stůl. Komando se ujalo své práce. Jeden se položil na moje záda, abych se nemohl bránit, druhý mi mými ponožkami zacpal ústa, abych nemohl křičet a moje paty u nohou mi zpracovávali obuškem. Zbavil jsem se toho mučení tím, že jsem toho vojáka, který na mě ležel, setřásl. Potom mě mlátili dřevěným obuškem. Pokaždé, když jsem na některou otázku nemohl odpovědět, tak důstojník pohybem palce dal pokyn k dalšímu mlácení. Položili mi hlavní otázku týkající se mé údajné příslušnosti k organizaci Werwolf. Toto jsem samozřejmě popíral, pro-

Franz Müller (archiv domovského spolku Kadaň)

tože jsem vůbec nevěděl, zdali tato organizace skutečně existuje.

Aby dosáhli mého přiznání, tak si vymysleli něco zvláštního. Ten nejsilnější vzal moji hlavu mezi své nohy a plochou stranou své šavle mne udeřil přes moje nahá záda. Při každém úderu šavlí praskla moje kůže, takže jsem měl záda zcela zakrvácená. Ztrácel jsem přitom vědomí, tak mi vždy strčili hlavu do kýblu se studenou vodou. Protože jsem stále trval na své pravdě, tak do mě kopali holínkami, myslel jsem, že mě ukopou k smrti. Nyní jsem byl ochoten přiznat úplně všechno. Když potom ještě do místnosti přivedli jednoho kluka, o kterém jsme věděli, že není duševně zdravý, a který potvrdil, že každý člen HJ je současně příslušník Werwolfu, tak jsem již dále nekladl žádný odpor. S poznámkou, že budu druhý den zastřelen, mě vyhodili ven na schody vedoucí k přízemí. Potom mě kamarádi položili na jeden ze tří slavníků. Ti ostatní, jen lehce zranění, museli ležet na podlaze, neboť naše skupina se rozrostla až na osmdesát mladistvých.

Příští ráno se objevil jeden z mých mučitelů s otázkou: „Kde je ten vysoký?“ Tím myslel mě, neboť jsem měl 189 cm. Když ukázali na mě, tak řekl německy: *Was, du Schwein lebst noch, ich dachte, du schon schießen, du schon lange tot!* („Co ty prase, já myslel, ty zastřelen, ty již dávno mrtvý!“) Asi se neodvážili mě, sedmnáctiletého bez důvodů zastřelit. Později přišel můj bývalý učitel tělocviku, s jedním strážným, který byl také internován v kasárnách, aby mne ošetřil. Jediné, co měl k dispozici, byla role hnědého toaletního papíru a tím se pokoušel zakrýt moje zranění. To bylo jediné ošetření, kterého se mi dostalo. Ještě desítky let zůstaly na mých zádech viditelné jizvy.

Když bylo vyšetřování uzavřeno, tak jsme museli podepsat protokoly. Jejich obsah jsme nemohli zkontrolovat a také to nebylo v jejich úmyslu. Tlumočník nám pouze sdělil, že za trest půjdeme na nucené práce, pravděpodobně do hutí. Několik dnů nato jsme byli odvezeni vlakem

Kadaň s mostem přes Ohři (archiv Nadační spolek Žatec)

do lágru závodů PZS Kladno. Již na nádraží nás „přivítalo“ velké množství civilistů, kteří nám nadávali, plivali po nás a házeli po nás kameny. Pravděpodobně byl příchod této tzv. werwolfskupiny již signalizován dopředu a tak jsme se pouze pod ochranou armády dostali bezpečně do lágru. Tam nás čekala hrozná doba.

Věznění mladistvých v kasárnách v Kadani nemohla být rozhodně spontánní akce, ale cílené jednání tehdejšího vedení úřadů s podporou armády a místních funkcionářů, neboť se tyto události odehrávaly systematicky s mladistvými v celém kraji a výslechové protokoly byly sepsány zcela v režii důstojníků čsl. armády. Také generální obvinění, že HJ je současně organizace Werwolf patří k obvinění, kterého bylo dosaženo prostředky nátlaku a mučením². Všechno, až k našemu odvezení do Kladna, bylo organizováno státní mocí. Veřejnosti jsme byli prezentováni jako nebezpečné bestie s razítkem Werwolfu, i když jsme s tím neměli nic společného a většina z nás byly vlastně ještě děti.

POZNÁMKY

1. Franz Müller začal v roce 1944 studovat inženýrství na stavební škole pro vodní hospodářství a techniku v Chebu. Po vyhnání v srpnu v roce 1946 pokračoval ve studiích v Schleusingen (Duryňsko) a následně studoval stavebnictví na Technické vysoké škole v Drážďanech. Zde

později učil jako docent a následně byl vedoucím v laboratoři stavebního úřadu v Schleusingen až do důchodu.

2. Z tohoto náhledu je nutné číst dobové české vyšetřovací zprávy. Viz s. 184.